

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Lenkou Bursíkovou ve věci

žalobkyně: **O. T.**, nar. X
státní příslušnice Ukrajiny,
t. č. v X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 9. 2. 2021, č. j. OAM-17/LE-BE01-BE02-PS-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2021, č. j. OAM-17/LE-BE01-BE02-PS-2021, se ruší.
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o zajištění žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců. Dobu trvání zajištění stanovil do 28. 5. 2021.
2. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou

k žalovanému dne 17. 3. 2021 a doručenou zdejšímu soudu dne 25. 3. 2021, domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

3. Žalobkyně v první řadě namítá, že žalovaný nedodržel pětidenní lhůtu pro doručení rozhodnutí podle § 46a odst. 4 zákona o azylu. Žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu dne 8. 2. 2021, napadené rozhodnutí sice bylo vydáno dne 9. 2. 2021, doručeno však bylo až 19. 2. 2021.
4. Podle žalobkyně mělo být v jejím případě uplatněno zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době. Žalovaný alternativy k zajištění vůbec nezvažoval. Žalobkyně přitom při výslechu dne 2. 2. 2021 uvedla, že bydlí se svým přítelem v pronajatém bytě, kde mají uzavřenou nájemní smlouvu. Žalovaný shledal uložení zvláštního opatření neúčinným na základě hodnocení dřívějšího jednání žalobkyně, vůbec se však nezabýval tím, že má vlastní ubytování. Není podstatné, že žalobkyně na dané adrese není hlášena k pobytu. Žalovaný při hodnocení zásahu do rodinného a soukromého života nevzal v potaz, že žalobkyně má přítele, se kterým žije ve společné domácnosti. Žalovaný žalobkyni ani nevyšlechl, omezil se na zjištění Policie ČR v řízení o zajištění, které ale plní jiný účel než omezení osobní svobody žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaný nezhodnotil možnost pobytu v otevřeném pobytovém středisku jako alternativy k zajištění. Samotný neoprávněný pobyt nemůže být bez dalšího považován za hlavní argument odůvodňující izolaci žalobkyně od společnosti.
5. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný opírá svou argumentaci o existenci oprávněných důvodů svědčících o tom, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, pouze o tvrzení o neoprávněném pobytu žalobkyně na území ČR. Podle žalobkyně je délka zajištění stanovena na 110 dnů nepřiměřená a budí dojem účelovosti. Napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění. Žalobkyně připomíná, že zajištění je prostředkem *ultima ratio*, odůvodnění rozhodnutí tak nemůže být pouze formálním úkonem, ale mělo by vždy odpovídat konkrétnímu případu. Neexistuje povinnost žádat o mezinárodní ochranu okamžitě při vstupu do České republiky, případně někdy „dříve“, ale žádost může být podána fakticky kdykoli, pokud objektivně existují důvody pro její podání. Pokud by žádost o mezinárodní ochranu byla skutečně podána pouze za účelem vyhnout se správnímu vyhoštění, musela by být vyhodnocena jako zjevně nedůvodná, což se nestalo.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a zdůvodnil, proč dospěl k závěru, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění. Žalovaný z informací poskytnutých Policií ČR podle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že žalobkyně byla dne 2. 2. 2021 zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a že jí opakovaně bylo uloženo správní vyhoštění. Žalobkyně žádost o mezinárodní ochranu podala až dne 8. 2. 2021 poté, co byla zajištěna, podle žalovaného tedy účelově. V případě žalobkyně se jedná již o třetí žádost o mezinárodní ochranu. Ze skutečností uvedených žalobkyní nevyplývá, že jejím hlavním záměrem bylo podat žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný nerozumí žalobní námitce, podle které měla být žádost vyhodnocena jako zjevně nedůvodná.
7. K námitce nevydání rozhodnutí v zákonné lhůtě žalovaný uvádí, že u žalobkyně byla

nařízena karanténní opatření do zjištění negativního výsledku RT-PCR testu na infekční respirační onemocnění SARS-CoV-2, a to od 9. 2. 2021 do 18. 2. 2021. Během této doby nemohlo být ze zdravotního a bezpečnostního hlediska rozhodnutí žalobkyni předáno. Bylo jí předáno až po uplynutí uvedené lhůty, tedy 19. 2. 2021. Nedošlo tedy k pochybení spočívajícím v nedodržení lhůty, neboť došlo k zásahu vyšší moci, kterou správní orgán nemohl ovlivnit.

8. Co se týče rodinných vazeb, sama žalobkyně uvedla, že její dva synové byli v roce 2018 svěřeni do pěstounské péče a ona s nimi není v kontaktu. Pouhé soužití s partnerem není důvodem, který by měl za následek uplatnění zvláštního opatření. Stejně tak pouhá existence adresy neznamená, že by byla písemnost žalobkyni doručena, pokud jí na tuto adresu, jak sama uvedla, pošta nechodí.
9. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Splnění podmínek řízení a rozsah soudního přezkumu

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, ve lhůtě dle § 46a odst. 7 zákona a azylu a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
11. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl o žalobě bez jednání (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).

Zjištění vyplývající ze správního spisu

13. Soud ze správního spisu zjistil následující okolnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci.
14. Při pobytové kontrole provedené dne 1. 2. 2021 Policie ČR zjistila, že žalobkyně pobývá na území ČR neoprávněně. Rozhodnutím ze dne 8. 10. 2018, č. j. KRPA-125383-81/ČJ-2015-000022, bylo totiž žalobkyni uloženo správní vyhoštění, přičemž doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 3 roky. Rozhodnutím ze dne 2. 2. 2021, č. j. KRPA-29658-13/ČJ-2021-000022-ZZC, proto žalobkyni podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zajistila za účelem správního vyhoštění. Dobu zajištění stanovila na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
15. Dne 8. 2. 2021 žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců požádala o udělení mezinárodní ochrany. Napadeným rozhodnutím ze dne 9. 2. 2021 pak žalovaný rozhodl o „přezajištění“ žalobkyně podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný připomněl, že žalobkyni bylo správní vyhoštění uloženo opakovaně (v roce 2004, 2012 a 2018). Nyní podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je již třetí v pořadí (první žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, řízení o druhé bylo zastaveno pro nepřípustnost opakované žádosti). Žalovaný konstatoval, že žalobkyně opakovaně porušovala právní předpisy ČR i EU, je vedena v evidenci nežádoucích osob s platností od 22. 4. 2020 do 15. 11. 2023, svého nelegálního pobytu si byla dle vlastního tvrzení vědoma, nic jí nebránilo vycestovat zpět

do vlasti. Se svými syny se nestýká, v roce 2018 jí byli odebráni a svěřeni do péče pěstounů. Žalobkyně uvedla, že k ČR nemá žádné vazby, není jí známa žádná překážka ve vycestování, žije v bytě, ke kterému má nájemní smlouvu, ale není tam hlášena k trvalému pobytu a není možné jí tam doručovat poštu. Podle žalovaného žalobkyni naprosto nic nebránilo podat žádost o udělení mezinárodní ochrany před jejím zadržením a umístěním do zařízení pro zajištění cizinců. O mezinárodní ochranu požádala až ve chvíli, kdy se hrozba vyhoštění stala reálnou. Žalovaný dále uvedl, že s ohledem na judikaturu nelze žádost zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, neboť žalobkyně jako jediný důvod své žádosti výslovně neuvedla snahu vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Ukončení řízení o žádosti lze očekávat ve lhůtě 90 dnů. Vzhledem k tomu, že případná žaloba má odkladný účinek, stanovil žalovaný dobu zajištění celkem na 110 dnů. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni předáno dne 19. 2. 2021.

16. Ve správním spisu je dále založena e-mailová komunikace ze dne 19. 2. 2021 mezi pracovníci odboru mezinárodní ochrany, která žádala „o potvrzení karantény“ u žalobkyně. Na tuto žádost reagovala e-mailovou zprávou zastupující vedoucí zdravotního odboru zařízení pro zajištění cizinců, v níž uvedla, že *„dle vystaveného rozhodnutí vrchním ministerským radou MUDr. M. Š. – na základě opatření, která mají v maximální možné míře eliminovat riziko nákazy infekčním onemocněním COVID-19 vyvolaného SARS-CoV-2 účastníkovi řízení, paní T. O., dat. nar. X, UA (X), jako fyzické osobě podezřelé z nákazy tímto infekčním onemocněním byla nařízena karanténní opatření do zjištění negativního výsledku RT-PCR testu na přítomnost SARS-CoV-2. Doba trvání karantény je od 9. 2. 2021 do 18. 2. 2021“*.

Posouzení žaloby

17. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
18. Podle § 46a odst. 4 zákona o azylu, jde-li o cizince, který je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky a který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, rozhodne ministerstvo o zajištění podle odstavce 1 do 5 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je-li rozhodnuto o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poté, co bylo ukončeno zajištění podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, k uplynulé době zajištění podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky se nepřihlíží.
19. Soud se v první řadě zabýval námitkou nedodržení pětidenní lhůty pro vydání rozhodnutí o zajištění.
20. Povaze a důsledkům nedodržení lhůty podle § 46a odst. 4 zákona o azylu se správní soudy opakovaně věnovaly (srov. např. nedávané rozsudky NSS ze dne 8. 2. 2021, č. j. 5 Azs 419/2019 – 49, či ze dne 31. 8. 2020, č. j. 10 Azs 41/2020 – 43). NSS již v rozsudku ze dne 30. 1. 2015, č. j. 4 Azs 228/2014 – 34 (viz zejména body 18 - 26 rozsudku), dovodil, že pokud cizinec

požádá o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců a ministerstvo chce cizince tzv. „přezajistit“ podle výše citované právní úpravy, musí cizinci rozhodnutí o zajištění v zákonné pětidenní lhůtě rovněž *doručit*. Přitom platí, že pětidenní lhůta počítaná ode dne prohlášení žadatele o mezinárodní ochraně není lhůtou pořádkovou, ale lhůtou propadnou, po jejímž marném uplynutí nelze rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců vydat, respektive pokud bylo vydáno, je nezákonné. NSS v citovaných rozsudcích zdůraznil zejména zájem na tom, aby byl cizinec omezen na osobní svobodě co možná nejkratší dobu a jedině na zákonném podkladě. Důraz rovněž kladl na skutečnost, že doručování provádí samotní zaměstnanci žalovaného a cizinec je správnímu orgánu k dispozici 24 hodin denně, nemůže se tedy doručení vyhýbat.

21. Tyto závěry NSS dále rozvinul v rozsudku ze dne 15. 6. 2017, č. j. 5 Azs 107/2017 – 28. Vyslovil, že poslední den zákonné pětidenní lhůty se neurčuje podle pravidla stanoveného v § 40 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle něhož *pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu a případně-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den*.
22. V nyní posuzované věci žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 8. 2. 2021 (pondělí), posledním dnem pro doručení rozhodnutí o zajištění tak byla sobota 13. 2. 2021.
Vydal-li žalovaný rozhodnutí až dne 19. 2. 2021, kdy bylo žalobkyni osobně předáno, učinil tak opožděně.
23. Na výše uvedeném závěru přitom nemůže nic změnit argumentace žalovaného uvedená ve vyjádření k žalobě.
24. Žalovaný nijak neosvědčil, že by nařízené karanténní opatření bránilo doručení rozhodnutí žalobkyni. Z obsahu správního spisu, jak byl shora rekapitulován, se podává, že žalobkyni byla dne 9. 2. 2021 nařízena karanténa do zjištění negativního výsledku RT-PCR testu. Soud jednak konstatuje, že rozhodnutí o nařízení karantény není součástí správního spisu, tento argument žalovaného tak zůstává v rovině tvrzení. I kdyby však soud vycházel toliko z předložené e-mailové komunikace, není mu zřejmé, proč u žalobkyně nebylo možno provést shora uvedený test k prokázání přítomnosti SARS-CoV-2 v rámci běžící pětidenní lhůty, čímž by překážka, která podle žalovaného znemožňovala předání rozhodnutí, odpadla. Žalovaný tedy měl zajistit provedení testu tak, aby byl schopen dodržet lhůtu podle § 46a odst. 4 zákona o azylu.
25. Avšak ani v případě, kdy by u žalobkyně nebylo možno během desetidenní lhůty pro karanténu možno z jakéhokoli důvodu u žalobkyně provést RT-PCR test, neodůvodňovala by taková skutečnost nezákonný postup žalovaného. Soud nepomíjí specifickou doručování rozhodnutí o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců, na kterou upozorňuje ve shora citované judikatuře též NSS. Oproti doručování „běžného“ správního rozhodnutí je rozhodnutí o zajištění předáváno v zařízení pro zajištění cizinců osobně za přítomnosti tlumočníka, přičemž je cizinci sdělen podstatný obsah rozhodnutí a poučení, která vyplývají ze zákona o azylu (nebo ze zákona o pobytu cizinců v případě zajištění podle tohoto zákona). Soud ani nezpochybňuje snahu žalovaného různými opatřeními maximálně snížit riziko nákazy nemocí covid-19 jak u cizinců zajištěných v zařízení pro zajištění cizinců, tak svých vlastních pracovníků, případně tlumočnicků a dalších osob. Není však přesvědčen o tom,

že žalovaný nemohl doručit napadené rozhodnutí jiným způsobem, který by nevyžadoval osobní setkání s osobou, která je v karanténě.

26. Nabízí se např. možnost předání písemného rozhodnutí (cizinci v karanténě musí být nějakým způsobem předávána přinejmenším strava, proto předání písemnosti soud nepovažuje za neuskutečnitelné) s tím, že by žalovaný žalobkyni na dobu nezbytně nutnou zapůjčil výpočetní techniku spolu informací o čase a instrukcemi, jak uskutečnit videokonferenci, při níž by pracovník žalovaného a tlumočník sdělili žalobkyni nosné důvody rozhodnutí a potřebná poučení, zejména o možnosti podat žalobu a v jaké lhůtě, o možnosti podat návrh na ustanovení zástupce pro řízení o žalobě, o možnosti požádat o nařízení jednání před soudem pouze na návrh obsažený v žalobě nebo do 5 dnů ode dne podání žaloby a o právu požádat o opětovné posouzení důvodů zajištění (viz § 46a odst. 6, 8 a 10 zákona o azylu). Jednalo by se tak v zásadě o předání rozhodnutí obdobnou formou, jak to bývá běžné, pouze namísto osobního setkání by byla zvolena forma videokonference. Alternativní možností by mohl být např. písemný překlad nosných důvodů a potřebných poučení tlumočnickem v rozsahu, který by jinak tlumočník učinil ústně. Žalovaný neuvedl, že by zdravotní stav žalobkyně znemožňoval uskutečnění některého z nastíněných způsobů doručení, či že by se alespoň pokusil o provedení doručení alternativním způsobem reagujícím na tuto specifickou situaci.
27. Není přitom úkolem soudu, aby žalovanému nařizoval přesný postup, neboť je to žalovaný, kdo nejlépe zná své materiální podmínky a logistické možnosti. V této souvislosti je pak třeba zdůraznit, že pandemie onemocnění covid-19 započala v ČR již zhruba před rokem, žalovaný musel počítat s tím, že nastane situace, kdy některému ze zajištěných cizinců bude nařízena karanténa. Měl tak dostatek času na to, aby se připravil na možné alternativní způsoby doručení rozhodnutí o zajištění.
28. S ohledem na skutečnost, že doručením rozhodnutí o zajištění se rozbíhá třicetidenní lhůta pro podání žaloby, soud vážil, zda by doručením rozhodnutí o zajištění osobě nacházející se v karanténě nebyla nepřipustně ztížena její možnost vyhledat právní pomoc. Již samotné zajištění možnost vyhledání právní pomoci ztěžuje, v případě umístění do izolace je pak situace ještě složitější. Soud však nepovažuje ani takovou situaci za neřešitelnou. Soudu je z úřední činnosti známo, že do zařízení pro zajištění cizinců pravidelně docházející právníci neziskových organizací, příp. někteří advokáti. V takovém případě by bylo možné, aby žalovaný zprostředkoval kontakt žalobkyně s právním poradcem či advokátem obdobným způsobem, jak bylo nastíněno v případě předání rozhodnutí – tedy pomocí výpočetní techniky, a to ať již by byl právní poradce či advokát přítomen přímo v zařízení pro zajištění cizinců nebo ve své kanceláři.
29. Odkládání doručení rozhodnutí z důvodu nařízené karantény ve svém důsledku vede nejen k několikanásobnému prodloužení lhůty podle § 46a odst. 4 zákona o azylu, ale současně též k odložení okamžiku, kdy se cizinec bude moci bránit svému zajištění prostřednictvím podání žaloby ke správnímu soudu. S ohledem na mimořádnou povahu institutu zajištění, kterým je zásadně zasahováno do základních práv žalobkyně, měl žalovaný hledat cesty, jak naplnit požadavek na dodržení lhůty stanovené v § 46a odst. 4 zákona o azylu pro rozhodnutí o „přezajištění“ a jeho doručení. Při vědomí všeho shora uvedeného nemohl soud dospět k jinému závěru, než že rozhodnutí o zajištění žalobkyně bylo doručeno opožděně, a je tedy nezákonné.

30. S ohledem na skutečnost, že žalovanému uplynula lhůta pro vydání rozhodnutí o zajištění, čímž nebyla splněna jedna ze zákonných podmínek pro zajištění žalobkyně, považuje soud za nadbytečné zabývat se dalšími v žalobě uplatněnými námitkami, jejichž řešení nemá pro další postup žalovaného žádný význam, neboť uplynutím lhůty podle § 46a odst. 4 zákona o azylu žalovaný pozbýl oprávnění o zajištění žalobkyně vůbec rozhodnout.

Závěr a náklady řízení

31. S ohledem na uvedené tedy soud napadené rozhodnutí zrušil. Soud však již nerozhodoval o vrácení věci žalované k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s., neboť zrušením napadeného rozhodnutí, které bylo prvním úkonem v řízení, zde již není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015 – 36).
32. Podle § 46a odst. 13 písm. c) zákona o azylu je povinností žalovaného okamžikem vyhlášení rozsudku bez prodlení **ukončit zajištění žalobkyně**.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyně, která byla ve věci úspěšná, požadavek na náhradu nákladů řízení neuplatnila a ani takové náklady neplynou z obsahu spisu. Proto jí soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. března 2021

Lenka Bursíková, v. r.
samosoudkyně